

РОБЪРТ ХАЙНЛАЙН ВСИЧКИТЕ ПРИЗРАЦИ

Превод от английски: Александър Хрусанов, 1983

chitanka.info

22.17, часова зона V, 5 октомври 1970 г., град Ню Йорк, „Бара на татко“.

Отпивах от чашата с коняк, когато влезе „неомъжената майка“. Отбелязах времето — 22.17 часа, пета часова зона, 5 октомври 1970 г. Агентите във времето винаги отбелязват часа и датата, налага ни се.

„Неомъжената майка“ беше мъж на двадесет и пет години, не висок от мен, с незрели черти и избухлив темперамент. Видът му не ми хареса — все така става, — но този младеж беше тук, за да го вербувам, беше мое момче. Захилих му се с най-добрата си барманска усмивка.

Може би съм прекалено критичен. Не беше сбъркан; прякорът му произхождаше от неизменния отговор, който даваше на прекалено любопитните типове: „Аз съм неомъжена майка“. Ако не беше в напълно отвратително настроение, добавяше: „Пиша изповеди по четири цента на дума“.

Когато биваше зъл, изчакваше някой да се хване. Имаше смъртоносен стил в ръкопашния бой, също като жена-полицай — една от причините, поради които ми трябваше. Но не единствената.

Беше под напрежение и по лицето му личеше, че презира хората повече от обикновено. Мълчаливо му налях двойна доза от „Старото бельо“ и оставих бутилката. Той пи, налях още веднъж.

Обърсах бара.

— Какво става със занаята на „неомъжената майка“?

Пръстите му се напрегнаха и той сякаш понечи да хвърли чашата върху мен; хванах палката под бара. При манипулации с времето се опитваш да прецениш всичко, но има толкова много фактори, че никога не поемаш излишни рискове.

Видях го да се отпуска съвсем малко, а в школата на Бюрото ни учат да внимаваме точно за този миг.

— Извинете — рекох. — Просто исках да попитам „Как е работата?“ Нека бъде „Какво е времето?“.

Видът му беше вкиснат.

— Работата е наред. Пиша, печатат ме, храня се.

Налях си и аз една чаша, наведох се към него.

— Всъщност — казах аз, — добре ги пишете... чел съм някои. Изумително уверен сте с женската част.

Беше пропуск, който се налагаше да рискувам, защото никога не признаваше под какви псевдоними пише. Но беше достатъчно кипнал, за да се улови само за последните ми думи.

— Женската част! — повтори той, като изсумтя. — Да, познавам женската част. Полага ми се.

— Така ли? — усъмних се аз. — Сестри ли имате?

— Не. Няма да повярвате, ако ви разкажа.

— Хайде — подканих го аз, — барманите и психиатрите знаят, че нищо не е по-странно от истината. Ами, синко, ако бяхте чули историите, които са ми разказвали... щяхте да забогатеете. Невероятни.

— Вие просто не знаете какво означава думата „невероятно“!

— Така ли? Нищо не може да ме изненада. Винаги съм чувал нещо по-лошо.

Той отново изсумтя.

— Искате ли да се обзаложим на останалото в бутилката?

— Обзалагам се на пълна бутилка — поставих я на бара.

— Добре.

Направих знак на другия барман да поеме работата. Бяхме в отдалечения край, който си запазвах, като нареждах върху бара буркани с яйца в саламура и други боклуци. В другия край имаше няколко души, които наблюдаваха боксов мач, накой беше пуснал музикалния автомат — при нас беше интимно като в леглото.

— Дадено — поде той. — Да започнем с това, че съм незаконороден. Истинско копеле — събщи ми той рязко. — Родителите ми не бяха женени.

— Нищо особено — настоях аз. — И моите не бяха.

— Когато... — Той замълча и за първи път видях леко затопляне в погледа му. — Наистина ли?

— Да. Стопроцентово копеле. Всъщност, — прибавих аз, — в моя род никой не се жени. Само копелета сме.

— Не се опитвайте да ме будалкате... вие сте женен. — Той посочи пръстена ми.

— О, той само прилича на венчална халка. — Показах му го. — Нося го, за да се пазя от жените. Пръстенът е античен, купих го от един колега през 1985, а той го бе донесъл от предхристиянския Крит.

Световната змия, която си изяжда опашката, вечен и безкраен жест. Символ на великия парадокс.

Той почти не го погледна.

— Ако наистина сте незаконороден, знаете как се чувства човек в такова положение. Бях малко момиче...

— Охо! — възкликнах. — Правилно ли чух?

— Кой разправя историята? Когато бях малко момиче... Слушайте, чували ли сте някога за Кристин Джоргенсън? Или за Робърта Коуън?

— Аха, случайте с промяна на пола? Искате да кажете...

— Не ме прекъсвайте, защото ще млъкна. Намерено дете съм и са ме оставили на едномесечна възраст в сиропиталище през 1945 г. в град Кливлънд. Когато бях малко момиче, завиждах на децата, които имаха родители. После, когато научих за пола — повярвайте ми, татенце, в сиропиталището такива работи се научават бързо...

— Зная.

— Заклех се тържествено, че моите деца ще имат и майка, и баща. Това ме запази „чиста“, значително постижение в онова обкръжение. За да успея, трябваше да се науча да се бия. После пораснах и ми стана ясно, че имам много малка възможност да се омъжа — по същата причина не бях и осиновена. — Той се намръщи. — Имах конско лице, щръкнали зъби, косата ми беше права, а гърдите — плоски.

— Видът ви не е по-лош от моя.

— Кой го е грижа как изглежда някакъв си барман? Или писател? Но хората, които осиновяват, избират синеоки, златокъдри тъпачета. По-късно момчетата търсеха издути гърди, красиво лице и израз на възхищение пред „тяхната прекрасна мъжественост“. — Той повдигна рамене. — Не можех да се състезавам. Затова реших да се запиша в ЖНКСГЗ.

— Какво?

— Женския национален корпус, секция гостоприемство и забавления, както сега ги наричат, „Космически ангели“ — спомагателната група на извънземните легиони.

Знаех и двете наименования, на времето дори ги бях хронизирал. Макар сега да използваме трето име, това е все същият елитен корпус за обслужване на космонавтите. Промените в речника са едно от

големите препятствия при пътуване във времето — знаете ли, че някога в миналото „сервиз“^[1] е означавало заведение за поправка на автомобили? Веднъж, когато бях изпратен в ерата на Чърчил, една жена ми каза „Ще се срещнем при сервиза“, а тогава в него нямаше легла.

— По онова време за пръв път се установи, че мъжете не могат да издържат с години на напрежението в космоса. Но желаещите бяха малко и аз имах добри възможности. Не ми беше необходима красота. Ако ме приемеха, щяха да изправят зъбите ми, да накъдрят косата ми, да ме научат да ходя и танцувам, как да изслушвам мъжете. Дори ако се наложеше, щяха да прибягнат до пластична хирургия.

При това се грижеха добре за нас и беше почти сигурно, че след като изслужиш задължителния период, ще се омъжиш. Същото е и сега — „Ангелите“ се омъжват за космонавти, нали говорят на еднакъв език.

Когато навърших осемнадесет години, ме настаниха като помощничка на майка. Семейството просто си търсеше евтина прислужничка, но аз няхах нищо против, защото не можех да се запиша в корпуса, преди да навърша двадесет и една година. Оправях къщата и ходех на вечерна гимназия — разправях, че продължавам да посещавам курсовете по машинопис и стенография, но всъщност посещавах уроците по обаяние, за да подобря възможностите си да постъпя в корпуса. После срещнах онова градско леке със стодоларови банкноти. — Той се намръщи. — Никаквецът наистина имаше пачка стодоларови банкноти. Една вечер ми ги показа и рече да си взема няколко. Но аз не взех. Харесвах го. Беше първият мъж, който се отнасяше внимателно с мен, без да се опитва да ме съблича. Напуснах вечерното училище, за да се виждаме по-често. Това беше най-щастливият период от живота ми. После една вечер в парка все пак ме съблече. — Той млъкна.

— А после?

— После нищо! Повече не го видях. Изпрати ме до дома, каза ми, че ме обича... целуна ме за лека нощ и не се весна повече. Ако можех да го намеря, щях да го убия!

— Зная как се чувства човек — изказах съчувствието си аз. — Но да го убиете само защото е направил нещо естествено... Може би заслужава да му се строят ръцете, защото ви е изоставил, но...

— Заслужава много повече! Почакайте да чуете всичко. Успях да се държа така, че никой не ме заподозря, и реших, че всичко е за добро. Не го обичах истински и сигурно никога нямаше да обичам никого — изпитвах още по-голямо желание да постъпя в корпуса. Едва когато полите ми почнаха да отесняват, се досетих.

— Забременияхте ли?

— Да. Скръндзите, при които бях, не ми обръщаха внимание, докато можех да работя — после ме изхвърлиха, а в сиропиталището не искаха да ме приемат. Постъпих в едно благотворително заведение, заобиколена от други надути коремни, и пренасях нощни гърнета, докато ми дойде времето. Една нощ се озовах върху операционната маса и сестрата ми казваше: „Отпусни се. Дишай дълбоко“. Събудих се в леглото и не усещах нищо от кръста надолу. Моят лекар влезе и ме попита бодро:

— Как се чувствуваме?

— Като мумия.

— Естествено. Цялата сте овързана и натъпкана с опиати, за да не усещате нищо. Ще се оправите... но цезаревото сечение не е шега работа.

— Какво? — зяпнах аз. — Докторе, да не съм загубила детето?

— А, не. Бебето е чудесно.

— Момче или момиче?

— Здраво малко момиченце. Два килограма и половина.

Успокоих се. Не е малко нещо да родиш дете. Казах си, че ще отида някъде, ще прикача едно „госпожа“ към името си и ще накарам детето да мисли, че баща му е загинал — моето дете нямаше да ходи в сиропиталище! Но лекарят продължаваше да говори.

— Кажете, — той не произнесе името ми, — мислили ли сте някога, че жлезите ви не са наред?

— Какво? Не, разбира се. Какво искате да кажете?

Той се поколеба.

— Ще ви дам това на една доза, после ще сложим инжекция, за да можете да поспите и да избегнете раздрънкването на нервите.

— Защо? — попитах аз.

— Да сте чували за онзи шотландски лекар, който бил жена до тридесет и пет годишна възраст? После го оперирали и се превърнал в

мъж и по закон и по медицинско определение. След това се оженил. Всичко му било наред.

— Какво общо има това с мен?

— Нали това ви разправям. Вие сте мъж.

Опитах се да се изправя в леглото.

— Какво?

— Не се тревожете. Когато ви отворих, настана истинска бъркотия. Прътих да извикат главния хирург, докато вадех бебето, после се консултирахме над вас върху операционната маса и в часове наред работихме, за да спасим каквото можем. Имахте два комплекта органи, не напълно развити. Но женските вече не ставаха за нищо, затова ги изрязвахме и подредихме всичко, за да можете да се развиете правилно като мъж. — Той постави ръка на рамото ми. — Не се безпокойте. Млади се, костите ви ще се пригодят, ще наблюдаваме работата на жлезите... и ще направим от вас чудесен младеж.

Заплаках.

— А какво ще стане с бебето ми?

— Не ще можете да го кърмите, защото нямате никакво мляко. Ако бях на ваше място нямаше да го погледна дори. Ще го оставите за осиновяване.

— Не!

Той повдигна рамене.

— Имате прево на избор, вие сте майката... всъщност родителят. Но засега не се тревожете, първо ще ви излекуваме.

На следващия ден ми показаха бебето и после го виждах всеки ден — опитвах се да свикна с него. Никога не бях виждала новородено и не знаех колко са грозни — дъщеря ми приличаше на маймунка. Обзе ме решимост да постъпя с нея както трябва. Но след четири седмици това вече нямаше никакво значение.

— Какво?

— Откраднаха я.

— Откраднаха?

„Неомъжената майка“ едва не събори бутилката, на която се бяхме обзаложили.

— Отвлякоха я... откраднаха я от яслите на болницата! — Той се задъха. — Как ви се вижда това — да отнемат на човека и последното нещо, заради което е заслужавало да се живее?

— Лоша работа — съгласих се. — Хайде да си налеем по още едно. Имаше ли улики?

— Полицията не можа нищо да открие. Някой дошъл да го види. Казал, че е чичо на детето. Когато сестрата не гледала, той го взел и си излязъл.

— Описание?

— Някакъв мъж с обикновено лице като вашето или моето. — Той се намръщи. — Предполагам, че е бил бащата на детето. Сестрата се кълнеше, че бил по-възрастен мъж, но може да е използвал грим. Кой друг би откраднал моето бебе? Понякога бездетни жени се решават на подобно нещо, но кой е чувал мъж да го направи?

— Какво стана с вас после?

— Още единадесет месеца в проклетото заведение и три операции. След четири месеца започна да ми расте брада и преди да напусна болницата вече се бръснях редовно... и не се съмнявах, че съм мъж. — Той се захили. — Заглеждах се в деколтетата на сестрите.

— Добре де, — рекох аз, — струва ми се, че сте се оправили. Ето ви тук, нормален мъж, печелите добре, нямате никакви неприятности. А пък животът на жената не е никак лесен.

— Какво пък знаете вие? — изгледа ме той гневно.

— Че какво?

— Да сте чували израза „опропастена жена?“

— Ами преди много години. Днес не означава почти нищо.

— Аз бях опропастен като жена, онзи тип наистина ме опропасти. Вече не бях жена, а не знаех как да стана мъж.

— Предполагам, че е трябвало да свикнете.

— Не можете да си го представите. Не става въпрос да се научиш как да се обличаш или да не влизаш в погрешната тоалетна — с това свикнах още в болницата. Но как можех да живея? Каква работа можех да намеря? По дяволите, дори не знаех да карам кола. Нямах занаят, не можех да се заема с физическа работа — прекалено много белези и шевове. Мразех го, защото провали възможността да постъпя в женския спомагателен корпус, но омразата ми се засили, когато се опитах да постъпя в Космическия корпус. Само като погледнаха корема ми и ме обявиха за негоден за военна служба. Военният лекар се занимава доста с мен от любопитство, беше чел за моя случай.

Затова смених името си и дойдох в Ню Йорк. Преживях известно време като помощник-готвач, после си купих пишеща машина и станах писач на писма — същинска смешка! За четири месеца преписах четири писма и един ръкопис. Ръкописът беше за списанието „Разкази за истинския живот“ и не заслужаваше изхабената за него хартия, но глупакът, който го беше написал, успя да го продаде. Това ми даде добра идея — купих няколко „интимни“ списания и ги разучих. — Той ме погледна цинично. — Сега вече знаете защо така добре описвам историите на неомъжените майки... заради единствената версия, която никога не съм използвал — истинската. Спечелих ли бутилката?

Побутнах я към него. И аз самият бях развълнуван, но трябваше да се свърши работата.

— Синко, — рекох аз, — още ли искате да докопате този мръсник?

Очите му блеснаха с див поглед.

— Почакайте! — възпях го аз. — Нали няма да го убиеете?

— Ще видим — захили се той.

— По-спокойно. Зная за тази работа повече, отколкото си мислите. Мога да ви помогна. Известно ми е къде се намира.

Той посегна през бара.

— Къде е?

— Пуснете ми ризата, синко, — помолих кротко аз, — защото в противен случай ще се озовете в задния двор и ще обясним на полицаите, че сте припаднали. — Показах му палката.

Той ме пусна.

— Извинявайте. Но къде се намира? — той ме изгледа. — И откъде знаете толкова?

— Всичко по реда си. Има картотеки — в болницата, в сиропиталището. Директорката на сиропиталището се казваше мисис Федърейдж, нали? После я замени мисис Гронстейн, така ли е? Като момиче сте се казвали Джейн, вярно ли е? И вие не ми казахте нищо от това, нали?

Той се озадачи и поуплаши.

— Какво става? Неприятности ли искате да ми създадете?

— Съвсем не. Грижа се за вашето благоденствие. Мога да ви предам онзи тип в ръцете. Ще правите с него каквото поискате и ви

гарантирам, че никой няма да ви преследва. Но не мисля, че ще го убиете. Ще сте луд да го сторите, а вие не сте. Не съвсем.

— Стига празни приказки — махна той с ръка. — Къде е онзи тип?

Налях му още малко питие; беше пиян, но гневът му го отрезвяваше.

— Не бързайте толкова. Аз ще направя нещо за вас, а вие за мен.

— А... какво?

— Вашата работа не ви харесва. Какво ще кажете за висока заплата, постоянна работа, неограничена сметка за разходи, сам да си бъдете началник и много разнообразие и приключения?

— Ще кажа... — той се взря в мен, — ще кажа: „Изкарайте си слона от асансьора!“ Престанете, татенце, такава работа не съществува.

— Добре, да решим тогава така — аз ще ви го предам, ще си разчистите сметките с него, после ще опитате работата, която ви предлагам. Ако тя не е каквото твърдя... ами насила не мога да ви задържа.

Разколеба се; последната чаша свърши работа.

— Кога ша... ми... го... дадете? — изрече той със заплитане.

— Ако сключим сделката, още сега!

Той протегна ръка.

— Сделката е сключена!

Кимнах на помощника си да поеме целия бар, отбелязах времето — беше 23.00, и понечих да се провра под бара, когато музикалният автомат пропя: „Аз съм собственият си пралядо!“ Обслужващият го техник беше получил нареждане да го зарежда със стари американски песни и класически естрадни мелодии, защото не понасях музиката от 1970 година, но не знаех въобще, че тази лента е в него.

— Спри го! — наредих аз и добавих: — Върни парите на клиента. Отивам до склада, веднага се връщам. — Отправих се навън, последван от „неомъжената майка“.

В коридора срещу тоалетните имаше една стоманена врата, от която имахме ключове само аз и моят дневен управител — зад нея се намираще още една вътрешна врата, от която само аз притежавах ключ. Влязохме там.

Той огледа със замъглен поглед стените без прозорци.

— Къде е?

— Ей сега. — Отворих куфара, който беше единствената вещь в стаята — „Полеви трансформатор на координати, производство 1992 г., модел 11“. Красиво нещо, никакви подвижни части, напълно зареден тежеше двадесет и три килограма и напълно приличаше на куфар. През деня го бях регулирал много точно; трябваше само да поразклатя металната решетка, която ограничаваше полето на трансформация. Това и направих.

— Какво е това? — попита ме той.

— Машина на времето — отвърнах аз и хвърлих мрежата върху него.

— Ей! — викна той и се дръпна назад. Съществува специална техника. Мрежата трябва да се хвърли така, че човекът инстинктивно да отстъпи и попадне в нея — тогава я затваряте с двама ви напълно обградени от нея — в противен случай може да оставите някоя обувка, пета, част от крака или да „загребете“ дъска от пода. Но това е цялата сръчност, която се изисква. Някои агенти примамват човека да влезе в мрежата. Аз казвам истината и използвам мига на изненада, за да въртна ключа. Както и направих.

1030 — V — 3 Април 1963 — Кливлънд — Охайо — сградата „Алекс“.

— Хей! — повтори той. — Разкарайте тая проклетия!

— Простете — извиних се аз, магнах мрежата, напъхах я в куфара и го затворих. — Казахте, че искате да го намерите.

— Но... Май разправяхте, че това било машина на времето?

Посочих му към един от прозорците.

— Прилича ли ви на октомври? Или на Ню Йорк? — Докато зяпаше пъпките по дърветата и пролетния пейзаж, аз отново отворих куфара, извадих пачка стодоларови банкноти, проверих номерата и подписите дали съответствуват на 1963 г. Бюрото на времето не обръща внимание на разходите (не му струва нищо), но не желае да се получават излишни анахронизми. Повечко грешки и съдът ще ви изпрати на заточение в някой неприятен период, като да кажем 19... с

дажби и принудителен труд. Никога не правя такива грешки, парите бяха редовни. Той се обърна и попита:

— Какво стана?

— Той е тук. Вървете навън и го хванете. Ето ви пари за разноските. — Подадох му ги и добавих: — Оправете се с него, после ще ви намеря.

Стодоларовите банкноти оказват хипнотичен ефект върху човек, който не е свикнал с тях. Когато го изведох в преддверието, и заключих вратата след него, той ги броеше с невярвящ поглед. Следващият скок беше лесен, малко преместване в същата епоха.

1700 — V — 10 март 1964 — Кливлънд — сградата „Апекс“.

Под вратата беше пъхната бележка, в която се казваше, че договорът ми за наемане изтича през следващата седмица, нямаше друга разлика в стаята. Навън дърветата бяха голи и се канеше да завали сняг. Забързах, като взех само съвременните пари, самото, шапката и палтото, които бях оставил, когато наех стаята. Взех под наем една кола и отидох в болницата. Отне ми двадесет минути да отегча сестрата в отделението на новородените до такава степен, че успях да задигна бебето, без да ме забележат. Върнах се в стаята си. Сега нагласата на ръчките бе по-сложна, защото сградата не е съществувала през 1945 г. Но бях изчислил всичко предварително.

0100 — V — 20 септември 1945 г. — Кливлънд — мотела „Скайвю“.

Полевият уред, бебето и аз пристигнахме в мотела извън града. Още преди се бях регистрирал като „Грегори Джонсън от град Уорън, щата Охайо“, така че влязохме в стаята, където завесите бяха спуснати, прозорците затворени, вратите заключени, а подът разчистен, за да има място за преместванията на машината, докато търси.

Всичко беше наред. Джейн спеше дълбоко. Отнесох я в една голяма картонена кутия и я сложих върху задната седалка на колата, с която се бях снабдил преди. Стигнах до сиропиталището, оставих я на

стъпалата и се отдалечих. Отидох до бензиностанцията наблизко и се обадох по телефона в сиропиталището. После се върнах с колата навреме, за да видя как внасяха кутията вътре, продължих да карам и оставих автомобила близо до мотела. Влязох в стаята, прескочих в сградата от 1963 г.

2200 — V — 24 април 1963 г. — Кливлънд — сградата „Апекс“.

Бях разпределил времето точно — точността при преходите във времето зависи от обхвата, освен при връщане на нула. Ако бях прав, в тази приятна пролетна нощ Джейн откриваше в парка, че не е толкова „добро“ момиче, колкото е мислила. Взех такси, закара ме до къщата на ония скръндзи и накарах шофьора да ме чака зад ъгъла, а аз се скрих в сенките.

Скоро ги видях да се задават по улицата прегърнати. Той я доведе до прага на входната врата и дълго се кани да я целуне за лека нощ... по-дълго, отколкото си мислех. После тя се прибра, а той си тръгна. Влязох в крак с него и го хванах подръка.

— Това е всичко, синко — съобщих му спокойно. — Върнах се да ви взема.

— Вие! — викна той и се задъха.

— Аз. Сега знаете кой е той — а след като премислите, ще разберете и вие кой сте... ако се размислите повечко, ще разберете кое е бебето... и кой съм аз.

Той не отговори, беше много потресен. Ужасно е да ти докажат, че не можеш да устоиш да съблазниш сам себе си. Отведох го в сградата „Апекс“ и отново прескочихме във времето.

2300 — VII — 12 август 1985 г. — базата „Роки“.

Събудих дежурния сержант, показах му пропуска си, наредих му да го настави за спане, да му даде от хапчетата на щастieto и на сутринта да го завербува. Сержантът не остана много доволен, но чинът си е чин, независимо от епохата. Изпълни нарежданията ми, като несъмнено си мислеше, че при следващата ни среща може той да

е полковник, а аз — сержант. Което в нашия корпус е вероятно да се случи.

— Как се казва? — попита той.

Написах го. Той сбърчи вежди.

— Значи така, а? Хм...

— Свършете си работата, сержант. — Обърнах се към човека, когото бях довел. — Синко, неприятностите ви свършиха. Ще постъпите на най-добрата работа, която някой е измислял, и ще се справите добре. Зная го.

— Но...

— Никакво но. Поспете добре, после обмислете предложението. Ще ви хареса.

— В това съм уверен! — съгласи се сержантът. — Погледнете ме! Роден съм през 1917 година, а още съм жив, млад и се наслаждавам на живота.

Върнах се в стаята за преход във времето и нагласих всичко на нула.

2301 — V — 7 ноември 1970 г. — Ню Йорк — „Бара на татко“.

Излязох от склада, като носех бутилка „Драмбуи“, за да оправдая едноминутното си отсъствие. Помощникът ми спореше с клието, който беше пуснал „Аз съм собственият си працядо“.

— Остави го — рекох аз. Бях много уморен.

Тежко е, но все някой трябва да го върши, напоследък много трудно се набират хора, особено след грешката през 19... Можете ли да се сетите за по-добър източник за набиране на агенти, отколкото да събирате хора, напълно оплескали се в собственото си общество, и да им предлагате добре платена, интересна (макар и понякога опасна) работа за справедлива кауза? Всеки знае защо войната през 19... не избухна. Защо не се взриви бомбата, предназначена за Ню Йорк, и защо стотици други неща не се развиха както бяха планирани. Всичко беше предотвратено от такива като мен.

Но не и грешката през 19... Вината не беше наша и нищо не можеше да се поправи. Нещо или е станало, или не е, и то вовеки

веков. Но подобна грешка никога няма да се повтори. Нарезждането от 1992 г. се е погрижило за това.

Приключих пет минути по-рано. В касата оставих писмо за дневния управител, в което го уведомявах, че приемам предложението му, затова да се види с адвокатата ми, тъй като отивам на продължителна почивка. Бюрото може и да не използва парите, които ще плати, но винаги настоява всичко да е уредено докрай. Влязох в стаята зад склада и се върнах в 1993 г.

2200 — VII — 12 януари 1993 — Спомагателния щаб под Скалистите планини.

Обадих се на дежурния офицер и отидох в стаята си с намерението да спя цяла седмица. Бях взел бутилката, на която се бяхме обзаложили (нали я спечелих все пак) и пийнах малко, преди да съчиня доклада си. Вкусът на напитката беше отвратителен и се зачудих как съм могъл въобще да я пия. Но беше по-добра, отколкото нищо; не обичам да съм напълно трезвен, защото много се размислям. Но и не се напивам: на другите им се привиждат змии, а на мен — хора.

Издиктувах доклада: четиридесет завербовани, всичките одобрени от Психологичното бюро — включително собствената ми личност, за която знаех, че ще получи одобрение. Нали бях тук? После съчиних молба за ново назначение; беше ми дотегнало да вербувам. Пуснах двете касети в отвора и се отправих към леглото.

Погледът ми се спря върху „Частните правила на времето“, които висяха над леглото.

„Никога не прави вчера онова, което трябва да се свърши утре.

Ако накрая успееш, никога не се опитвай отново.

Кръпка във времето спестява милиарди.

По-рано е, когато мислиш.

Предците са обикновени хора.“

Не ме вдъхновиха както по времето, когато постъпих. Тридесет субективни години прескачане във времето изморяват. Съблякох се и погледнах корема си. Цезаровото сечение оставя голям белег, но сега съм толкова окосмен, че не го забелязвам, ако не се вгледам.

Погледнах пръстена на ръката си.

Змията, която вечно изяжда опашката си... Зная откъде произхождам аз. Но откъде идват всички вие, призраците?

Усетих, че ме заболява главата, но едно от нещата, които не взимам, са хапчетата против главобол. Веднъж глътнах и всички вие изчезнахте.

Легнах си и свирнах на лампата да изгасне.

Вие всъщност въобще не сте тук. Само аз съм... Джейн... тук сред мрака.

Ужасно ми липсвате!

[1] Service (англ.): 1. Сервиз за ремонт на автомобили. 2. Обслужване; прислуга; стаите за прислугата; заведение (вкл. хотел или мотел) с обслужване по стаите (room service) (по-късно придобито значение) ↑

Публикувано в сп. „Наука и техника“, бр.22-23/1983 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.